

Publicerad 2011-07-05 22:25 av Regnmolns tårar

Hon sa ett barn förstår inte smärta i vuxet hjärta

Maskiner

hjälp

att andas,

finnas utan att

han lever

andas

med maskiner

Hon packar passet

ringen på köksbordet

hej då kyss på

pannan när hon tror

att flickan sover

och slam

blir slutet på oss

efter att maskiner

inte längre hjälpte

han andas,

inte längre

lillebror,

han behövde mer

än hjälp av teknik

miraklet

det sprang vilse

eller försvann med mor

i handväskan

vi halverades så fort

minus en blev minus två

det finns bara smulor kvar

de som inga vill ha,

han kysser flaskhals

vettet överröstas av

vad jag tror kallas vemod

smack

på kind, på öra

arm rygg och ben
skrattar i spegeln
liknar lillebror när
han blåmärken vägrade försvinna
och vi alla
gick halverades när
lillebror försvann

farmor plåstrar om
ett sönderslaget öra
viskar i mitt oskadda
att hålla ut
han har bara så ont
ett barn skulle aldrig förstå
hur ont det gör
när folk går

blundar, nickar,
språket suddas ut
ser maskinerna i mina minnen
känner hej då kyssen på pannan
blodet letar sig ur plåstret
och jag undrar
får det pappa hel
att slåss

smack
över örat på mig själv
dunkar huvud i väggen
det som han gör
men det känns ingenting
och jag blundar
i mitt huvud andas han
utan maskiner
och hon kysser min panna
som för att säga
"jag är hemma"

Farmor
du har nog fel
och

äldre är nog inte alltid visare
trots allt

de försvann
ifrån mitt liv
ifrån pappas
och han kysser flaskhalsen
smack över kinden
men inte sin egen
för att må bra

håller ut, för farmor sa så
men vi är för trasiga
halverades för snabbt
blundar, i mina minnen
andas han
och i mina böner
andas jag

inte längre

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Regnmolns tårar med Poeter.se id #30522 innehar upphovsrätten